



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 242/04-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Bárány a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť RNDr. I. Z., CSc., ČR, a Ing. F. Z., P., zastúpených advokátom JUDr. J. M., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 60/92 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 60/92 **p o r u š i l** základné právo RNDr. I. Z., CSc., a Ing. F. Z., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 60/92 **p r i k a z u j e** konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. RNDr. I. Z., CSc., a Ing. F. Z. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie každému v sume po 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý im vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. RNDr. I. Z., CSc., a Ing. F. Z. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 19 100 Sk (slovom devätnásťtisícsto slovenských korún), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý vyplatiť na účet advokáta JUDr. J. M., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 16. decembra 2004 č. k. I. ÚS 242/04-13 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť RNDr. I. Z., CSc., ČR, a Ing. F. Z., P. (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 60/92.

1. 1. Zo sťažnosti vyplynulo, že: *„Dňa 27. 2. 1992 podali sťažovatelia Okresnému súdu v Prešove vlastnícku žalobu o odstránenie cudzej prízemnej neoprávnenej a čiernej stavby z pozemku... kat. úz. Prešov, ktorý po svojom otcovi zdedili. Konaniu o tejto žalobe bola pridelená spisová značka 9 C 60/92. (...)*

(...) Sťažovatelia namietajú porušovanie svojho práva na súdnu ochranu a menovite porušovanie ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy SR podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

(...) Sťažovatelia namietajú porušovanie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým súdom. (...).

Súdy prestali od roku 1998 v konaní 9 C 60/92 záležitosť žaloby sťažovateľov prejednávať (...), zbytočné prietahy majú za následok, že o žalobe sťažovateľov nebolo v konaní 9 C 60/92 v merite veci dodnes po vyše 12 rokoch právoplatne rozhodnuté. Z hľadiska uplynulej doby ide o neprimeranú lehotu na prejednanie záležitosti žaloby sťažovateľov a o zbytočné prietahy v konaní 9 C 60/92, ktoré nie sú ničím ospravedlniteľné (...).

Sťažovatelia žiadajú priznanie primeraného finančného zadostučinenia za porušovanie ich práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote bez zbytočných prietahov pred súdom v celkovej výške 49,406.- Sk. (...)

Sťažovatelia žiadajú Ústavný súd, aby ich sťažnosti vyhovel a vydal toto rozhodnutie:

(...) Okresný súd v Prešove porušil základné práva a slobody a ľudské práva a základné slobody sťažovateľov na prejednanie ich záležitosti pred súdom v primeranej lehote bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že v súdnom konaní o odstránenie stavby začatom 27. 2. 1992 robí zbytočné prietahy, prejednáva zriadenie vecného bremena, ktoré nie je predmetom žaloby sťažovateľov a tým, že po vyše 12-tich rokoch o žalobe sťažovateľov nebolo právoplatne rozhodnuté.

(...) Okresnému súdu v Prešove sa podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy SR a podľa ustanovenia § 56 ods. 3 písm. c) zákona č. 38/1993 Z. z. zakazuje pokračovať v porušovaní ľudských práv a základných slobôd a základných práv a slobôd sťažovateľov pri prejednaní záležitosti ich žaloby zbytočnými prietahmi a svojvoľnou činnosťou zameranou na nútené obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľov zriadením vecného bremena.

Okresnému súdu v Prešove sa podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy SR a podľa § 56 ods. 3 písm. d) zákona č. 38/1993 Z. z. prikazuje, aby záležitosť žaloby sťažovateľov začatú podaním z 27. 2. 1992 neodkladne spravodlivo prejednal a aby o občianskych právach sťažovateľov v konaní 9 C 60/92 bez zbytočných prietahov rozhodol.

Sťažovateľom sa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. za porušenie ich práva na prejednanie záležitosti ich žaloby pred

súdom v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 49,406.- Sk (...).

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. Š. T., listom z 28. januára 2005 sp. zn. U 3001/05 a právny zástupca sťažovateľov stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 3. marca 2005.

2. 1. Predseda okresného súdu vo svojom prípise uviedol chronológiu úkonov, ktoré súd od 11. marca 1999 vo veci vykonal, ako aj nasledovné podstatné skutočnosti:

„(...) Sťažovatelia namietajú prieťahy od roku 1998 s tvrdením, že súdy prestali vec prejednávať.

Predmetom konania bola pôvodne žaloba o odstránenie stavby a v roku 1995 došlo k zmene žaloby tak, že žalobcovia sa domáhali určenia vlastníckeho práva. V merite veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 28. 11. 1997, ktorý však bol v dôsledku odvolania zrušený a spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 11. 3. 1999 na ďalšie konanie. (...)

Od 1. 1. 2005 konajúci sudca vykonáva stáž na Krajskom súde v Prešove, preto v súčasnosti vo veci koná zastupujúci sudca, ktorý na oboznámenie sa s rozsiahlym spisovým materiálom (588 strán) potrebuje časový priestor.

S poukazom na rozsiahly spisový materiál, opakované znalecké dokazovanie a množstvo listinných dôkazov konštatujem, že ide o skutkovo a právne zložitú vec, keďže predmetom konania je neoprávnená stavba zriadená na cudzom pozemku.

K predĺženiu konania prispelo samotné správanie sa sťažovateľov (žalobcov), ktorí po troch rokoch od začatia konania zmenili žalobu a v roku 2004 rozšírili okruh účastníkov.

Súd v predmetnom konaní postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a všetky jeho úkony boli účelné a smerovali k rozhodnutiu v merite veci.

S poukazom na uvedené navrhujem, aby súd vyslovil, že:

postupom Okresného súdu Prešov v konaní pod sp. zn. 9 C 60/1992 nebolo porušené právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Zároveň súhlasím s upustením od ústneho pojednávania“.

2. 2. Právny zástupca sťažovateľov vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

«(...) Sťažovatelia sa sťažujú na to, že súdy od roku 1998 neprejednávajú vec ich žaloby bez zbytočných prietáhov. Sťažovatelia sa sťažujú, že ich záležitosť nebola v konaní 9 C 60/92 v primeranej lehote pred súdom prejednaná. Sťažovatelia so súdom vždy spolupracovali a na výzvy súdu vždy promptne reagovali. Aj napriek tomu nebolo po vyše 13 rokoch o ich žalobe na ochranu vlastníckeho práva právoplatne rozhodnuté.

K vyjadreniu Okresného súdu v Prešove poznamenávame:

Dňa 29. 3. 1999 doručil Okresný súd v Prešove účastníkom konania uznesenie krajského súdu č. 2 Co 106/98-295. Bez akýchkoľvek ďalších úkonov v konaní a bez akýchkoľvek ďalších úkonov k účastníkom konania nariadil súd pojednávanie na 19. 1. 2000, t. j. až za 9 mesiacov a 21 dní. Súd na tomto pojednávaní vec žaloby sťažovateľov neprejednával. To vyplýva z obsahu zápisnice z pojednávania z 19. 3. 2000, ktorá má necelú jednu stranu. Zápisnica z tohto pojednávania obsahuje uznesenie o odročení pojednávania na deň 22. 3. 2000 z dôvodu, že súd uložil žalovanému v 2. rade predložiť dôkazy o výške nájomného v danej lokalite. Jedná sa o zbytočný prietáh v prejednávaní záležitosti žaloby sťažovateľov, lebo nájom nie je predmetom ich žaloby a súd nemá čo svojvoľne ukladať žalovanému, aby predložil dôkazy o výške nájomného v danej lokalite.

Súd ani na pojednávaní dňa 22. 3. 2000 vec žaloby sťažovateľov neprejednal. Poukazujeme na obsah zápisnice z pojednávania 22. 3. 2000, ktorá obsahuje len pol strany textu. Súd uznesením odročil toto pojednávanie na neurčito z dôvodu, aby žalovaný v 2. rade predložil súdu dôkazy o výške nájomného ešte aspoň v dvoch prípadoch. Uvedené je ďalším zbytočným prietahom v prejednávaní záležitosti žaloby sťažovateľov. Súd na pojednávaní dňa 22. 3. 2000 vôbec nič neprejednal a odročenie pojednávania za uvedeným účelom je zbytočným prietahom, lebo nájom nie je predmetom žaloby sťažovateľov a súd nemá čo svojvoľne ukladať žalovanému, aby v konaní 9 C 60/92 predložil dôkazy o výške nájomného ešte aspoň v dvoch prípadoch.

Súd bez akýchkoľvek ďalších úkonov v konaní o žalobe sťažovateľov a bez akýchkoľvek ďalších úkonov k účastníkom konania nariadil ďalšie pojednávanie až na

6. 12. 2000, t. j. až za ďalších 8 mesiacov a 15 dní. Sťažovatelia na tomto pojednávaní poukázali súdu na obsah svojho predchádzajúceho písomného vyjadrenia z 6. 9. 1999 vrátane príloh, ktoré sú tam uvedené (...). V tomto liste sťažovatelia žiadali súd, aby z mestského archívu v Prešove zadovážil kompletný spisový materiál, kópie ktorého sťažovatelia súdu predložili. Na to súd pojednávanie z 6. 12. 2000 odročil na deň 14. 2. 2001 z dôvodu doloženia písomných rovnopisov podaní sťažovateľov, z dôvodu, aby projektovú dokumentáciu predložil žalovaný a za účelom vyžiadania stanoviska o nájme od mesta Prešov. Sťažovatelia rovnopisy svojich podaní súdu neodkladne predložili, žalovaný projektovú dokumentáciu nepredložil, a stanovisko k nájmu od mesta Prešov sa žaloby vôbec netýka.

Na pojednávaní dňa 14. 2. 2001 sťažovatelia znovu predložili súdu kópie projektovej dokumentácie, uviedli, že fotokópie sú zmenšeniami originálnej výkresovej dokumentácie projektu, ktorá sa nachádza v mestskom archíve v Prešove a dôsledne trvali na vykonaní týchto dôkazov. Súd odročil pojednávanie na neurčito z dôvodu vyžiadania kompletnej projektovej dokumentácie(...).

Dňa 19. 2. 2001 súd listom od Mestského úradu v Prešov žiadal kompletnú dokladovú dokumentáciu k stavbe „prístavba prevádzkovej budovy PS“. (...)

Súd svoju ďalšiu činnosť v konaní 9 C 60/92 zamerlal na obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľov vecným bremenom, čo s prejednaním veci žaloby sťažovateľov nemá nič spoločného a v prejednávaní ich záležitosti pred súdom znamená len ďalšie zbytočné prieťahy.

Dňa 20. 3. 2001 súd nariadil znalecké dokazovanie, na určenie nájomného za užívanie pozemku v období od 1. 1. 1974 do 28. 2. 2001, aj keď nájom nie je predmetom žaloby sťažovateľov. Dňa 22. 8. 2001 súd priznal znalcovi znalečné za posudok o nájme, ktorý je pre posúdenie veci žaloby sťažovateľov totálne irelevantný. (...)

Dňa 17. 9. 2002 uložil súd doplniť posudok na určenie nájomného za rok 2003, aj keď nájom nie je predmetom žaloby sťažovateľov. Uvedené predstavuje v konaní ďalší zbytočný prieťah.

Súd uskutočnil nové pojednávanie dňa 15. 4. 2003, t. j. 26 mesiacov od posledného pojednávania dňa 14. 2. 2001. Celú túto dobu sa súd zaoberal posudkom o nájmomnom,

ktorý je k veci totálne irelevantný a od ktorého rozhodnutie vo veci žaloby sťažovateľov vôbec nezávisí. (...)

Súd uskutočnil ďalšie pojednávanie 1. 7. 2003, ktoré odročil na neurčito o. i. aj s tým, že z Mestského archívu v Prešove budú žiadané listiny podľa návrhu žalobcov tak, ako je to uvedené v ich písomnom podaní zo dňa 3. 6. 2003. Toto súd dodnes nerealizoval a navrhované dôkazy kompletnej projektovej dokumentácie z mestského archívu dodnes nezabezpečil.

Dňa 10. 9. 2004 súd uskutočnil ďalšie pojednávanie, na ktorom oboznámil listiny vyžiadané z katastra nehnuteľností v spise pod č. l. 565 – 567. Z uvedených listín vyplýva, že katastrálny úrad počas súdneho konania vykonal zápisy vlastníckeho práva v prospech troch fyzických osôb k stavbe, ktorú Krajský súd vo svojom rozhodnutí 2 Co 106/98-295 označil ako neoprávnenú. Krajský súd v citovanom rozhodnutí dokonca svojvoľne na úkor práv sťažovateľov nariadil pre túto neoprávnenú stavbu zriadiť vecné bremeno. Katastrálny úrad v Prešove a žalovaný v druhom rade obišli ustanovenie § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka o nevyhnutnosti vecného bremena k výkonu vlastníckeho práva k tejto neoprávnenej stavbe a to aj napriek tomu, že uvedený rozsudok krajského súdu bol katastrálnemu úradu i žalovanému v 2. rade ešte predtým doručený.

Z tohto dôvodu boli sťažovatelia nútení rozšíriť v roku 2004 okruh účastníkov o spomínané tri fyzické osoby na strane žalovaného.

Ak Okresný súd v Prešove vo svojom vyjadrení Ústavnému súdu pre toto rozšírenie žaloby zvažuje súdom zapríčinené zbytočné priesťahy na sťažovateľov, jedná sa o hrubé prekrucovanie podstaty priesťahov a o absolútny nedostatok elementárnej korektnosti. Skutočnosť, že o žalobe sťažovateľov nebolo po vyše 13 rokoch právoplatne rozhodnuté, nie je vonkoncom ospravedlniteľná ani tým, že sťažovatelia v roku 1995 v dôsledku vývoja procesu svoj žalobný návrh pozmenili. Podstata ich žaloby zostala rovnaká a to je žiadosť o ochranu ich vlastníckeho práva k ich pozemku proti cudzej neoprávnenej a čiernej stavbe v zmysle § 135c ods. 1 resp. 2 Občianskeho zákonníka.

Všeobecný súd v konaní 9 C 60/92 porušil ustanovenie čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jeho úkony boli od roku 1998 výlučne zamerané na nútené obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľov vecným bremenom. Obidva uznesenia súdu o tom, že z mestského archívu v Prešove budú zadovážené dôkazy kompletnej projektovej

dokumentácie neboli ani po niekoľkých rokoch dodnes realizované a úkony súdu po 13 rokoch smerujú k rozhodnutiu v merite veci. Od roku 1998 súdy neurobili ani jeden úkon a nevykonali ani jedno dokazovanie, výsledok ktorého by mohol mať vplyv na rozhodnutie o žalobe sťažovateľov. Jediné relevantné čo súd vo veci žaloby dokazovaním od roku 1998 vykonal, je zabezpečenie dňa 15. 3. 2001 listu od MÚ Prešov o tom, že v archíve mesta Prešov existuje vyše 20 projektov originálnej projektovej dokumentácie stavby, ku ktorej krajský súd nariadil zriadiť vecné bremeno. Súd avšak dodnes ani jeden z týchto dôkazov nevykonal a ani jeden z týchto dôkazov nezabezpečil.

Vzhľadom k liknavému postupu všeobecného súdu v konaní 9 C 60/92, vzhľadom k obsahu ústavnej sťažnosti i vzhľadom k hore uvedenému sťažovatelia žiadajú, aby Ústavný súd ich sťažnosti vyhovel.

Zároveň súhlasia s upustením od ústneho pojednávania.

Náhradu trov právneho zastúpenia si uplatňujem a žiadam ich poukázať na číslo účtu 40847-572/0200.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 60/92 najmä po 15. februári 1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (napr. I. ÚS 81/03).

Dňa 27. februára 1992 bol okresnému súdu doručený žalobný návrh sťažovateľov „o odstránenie stavby a vydanie veci“ proti československému štátu, Poľnohospodárskym stavbám Prešov. Po upresnení návrhu sťažovateľmi a po transformácii Poľnohospodárskych stavieb Prešov na PEhAES, a. s., sa odporcami stali 1. Okresný úrad v Prešove a 2. PEhAES, a. s., so sídlom v Prešove (ďalej aj „PEhAES, a. s.“).

Dňa 26. marca 1992 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 7. máj 1992.

Dňa 4. mája 1992 PEhAES, a. s., doručil súdu vzájomný návrh k návrhu sťažovateľov.

Dňa 7. mája 1992 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený medzitýmny rozsudok a bolo rozhodnuté, že vo veci sa bude pokračovať po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

Dňa 2. júna 1992 bolo súdu doručené odvolanie odporcu PEhAES, a. s., proti medzitýmnemu rozsudku.

Dňa 13. júla 1992 bol spis sp. zn. 9 C 60/92 predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o uvedenom odvolaní.

Dňa 15. februára 1993 krajský súd doručil okresnému súdu uznesenie č. k. 17 Co 246/92-70 z 21. októbra 1992, ktorým zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 12. marca 1993 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 23. apríl 1993.

Dňa 23. apríla 1993 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 21. mája 1993 sudkyňa nariadila pojednávanie na 25. jún 1993.

Dňa 25. júna 1993 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. júl 1993.

Dňa 14. júla 1993 sťažovatelia podali žiadosť (návrh) o pripustenie zmeny návrhu. V tento deň sa konalo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 20. august 1993.

Dňa 2. augusta 1993 PEhAES, a. s., doručil súdu svoj návrh, aby súd zriadil k predmetnej nehnuteľnosti vecné bremeno za náhradu.

Dňa 20. augusta 1993 sa konalo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 27. august 1993.

Dňa 23. augusta 1993 súd ustanovil vo veci súdneho znalca Ing. P. I., aby zameral spornú nehnuteľnosť, a súdneho znalca Ing. M. M., aby ju ohodnotil.

Dňa 27. augusta 1993 sa vykonala ohliadka nehnuteľnosti na mieste samom, na ktorej súd vydal uznesenie, ktorým odročil konanie na neurčito.

Dňa 9. septembra 1993 znalec Ing. M. M. doručil súdu znalecký posudok.

Dňa 9. septembra 1993 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby zaslala účastníkom znalecký posudok na vyjadrenie.

Dňa 9. novembra 1993 PEhAES, a. s., doručil súdu svoje vyjadrenie k znaleckému posudku.

Dňa 2. decembra 1993 doručil súdu znalec Ing. P. I. znalecký posudok.

Dňa 14. decembra 1993 sudkyňa nariadila pojednávanie vo veci na 12. január 1994.

Dňa 12. januára 1994 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 18. januára 1994 sudkyňa vyzvala súdneho znalca, aby sa vyjadril k možnosti upresnenia identifikácie spornej parcely.

Dňa 24. apríla 1994 sudkyňa urgovala vypracovanie vyjadrenia znalca podľa výzvy z 18. januára 1994.

Dňa 11. augusta 1994 sudkyňa opätovne urgovala vypracovanie vyjadrenia znalca podľa výzvy z 18. januára 1994.

Dňa 22. septembra 1994 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby na základe predchádzajúceho osobného rozhovoru urgovala vypracovanie vyjadrenia znalca podľa výzvy z 18. januára 1994.

Dňa 4. októbra 1994 vypracoval súdny znalec odpoveď na výzvu súdu z 18. januára 1994.

Dňa 11. októbra 1994 sudkyňa nariadila vo veci pojednávanie na 16. december 1994.

Dňa 16. decembra 1994 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 15. február 1995.

Dňa 16. decembra 1994 sudkyňa vyzvala súdneho znalca, aby predložil vo veci nový geometrický plán.

Dňa 30. januára 1995 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu geometrický plán.

Dňa 15. februára 1995 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 5. apríl 1995.

Dňa 15. februára 1995 sudkyňa vyzvala správu katastra, aby oznámila či začalo správne konanie o chybnom zápise v katastri.

Dňa 5. apríla 1995 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Konajúca sudkyňa opätovne vyzvala správu katastra na podanie správy.

Dňa 27. mája 1995 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby opätovne vyzvala správu katastra na podanie správy pod hrozbou uloženia pokuty.

Dňa 5. júna 1995 doručila správa katastra súdu vyžiadajúcu správu.

Dňa 13. júna 1995 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 16. júna 1995 bol uvedený návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý.

Dňa 9. novembra 1995 sudkyňa nariadila pojednávanie na 13. december 1995.

Dňa 13. decembra 1995 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

Dňa 7. februára 1996 sťažovateľ Ing. F. Z. doručil súdu odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 9. februára 1996 PEhAES, a. s., doručil súdu odvolanie proti výroku rozsudku o trovách konania.

Dňa 9. februára 1996 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu odvolanie proti rozsudku.

Dňa 15. februára 1996 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyzvala sťažovateľov na doručenie svojich odvolaní v potrebnom počte vyhotovení.

Dňa 6. marca 1996 sťažovateľ Ing. F. Z. doručil súdu odvolanie vo vyžiadanom počte vyhotovení.

Dňa 7. marca 1996 bolo odvolanie sťažovateľa Ing. F. Z. zaslané odporcom na vyjadrenie a opätovne bol doručený rozsudok sťažovateľovi RNDr. I. Z., pretože predchádzajúce doručenie prevzala jeho manželka.

Dňa 8. marca 1996 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu svoje odvolanie vo vyžiadanom počte vyhotovení.

Dňa 15. marca 1996 bolo odvolanie sťažovateľa RNDr. I. Z. zaslané odporcom na vyjadrenie.

Dňa 20. marca 1996 právny zástupca Okresného úradu v Prešove doručil súdu vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa RNDr. I. Z..

Dňa 9. apríla 1996 právny zástupca PEhAES, a. s., doručil súdu vyjadrenie k odvolaniu Ing. F. Z.

Dňa 22. apríla 1996 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o uvedených odvolaniach.

Dňa 10. októbra 1996 odvolací súd nariadil pojednávanie na 15. november 1996.

Dňa 12. novembra 1996 krajský súd telegraficky oznámil účastníkom zrušenie pojednávania určeného na 15. november 1996 z dôvodu práceneschopnosti.

Dňa 20. februára 1997 odvolací súd nariadil pojednávanie vo veci na 19. marec 1997.

Dňa 4. marca 1997 bolo nariadené pojednávanie preročené na 16. apríl 1997.

Dňa 7. marca 1997 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) návrh na vylúčenie sudkyne JUDr. G. V. z konania na prvom stupni a sudcu JUDr. J. S. z odvolacieho konania.

Dňa 20. marca 1997 najvyšší súd postúpil podanie sťažovateľa RNDr. I. Z. okresnému súdu.

Dňa 3. apríla 1997 okresný súd vyzval sťažovateľa RNDr. I. Z., aby oznámil dôvody vylúčenia sudcov.

Dňa 16. apríla 1997 krajský súd na pojednávaní uznesením č. k. 17 Co 123/96-229 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku, ktorým bol žalobný návrh na odstránenie garáže a vydanie pozemku zamietnutý, a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 23. apríla 1997 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu oznámenie dôvodov namietanej zaujatosti sudcov.

Dňa 16. mája 1997 JUDr. G. V. doručila súdu svoje vyjadrenie k námietke zaujatosti.

Dňa 18. júna 1997 predseda senátu JUDr. J. S. oznámil okresnému súdu, že príslušným súdom na rozhodnutie o námietke zaujatosti je v danom prípade krajský súd.

Dňa 27. júna 1997 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o námietke zaujatosti.

Dňa 25. augusta 1997 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 2 NC 44/97-238, ktorým bolo rozhodnuté, že JUDr. G. V. nie je vylúčená z konania a rozhodovania v danej veci.

Dňa 27. októbra 1997 doručili sťažovatelia okresnému súdu návrh, aby súd prikázal garáž za náhradu do vlastníctva sťažovateľov.

Dňa 28. novembra 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým súd prikázal garáž za náhradu do vlastníctva sťažovateľov.

Dňa 5. februára 1998 PEhAES, a. s., doručil súdu odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 19. februára 1998 okresný súd zaslal odvolanie PEhAES, a. s., sťažovateľom na vyjadrenie.

Dňa 3. marca 1998 doručili sťažovatelia súdu vyjadrenie k uvedenému odvolaniu.

Dňa 19. marca 1998 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní.

Dňa 14. mája 1998 obchodný register doručil odvolaciemu súdu výpis ohľadom odporcu - obchodnej spoločnosti PEhAES, a. s.

Dňa 29. mája 1998 odvolací súd vyzval právneho zástupcu PEhAES, a. s., aby doručil listiny preukazujúce svoje právne nástupníctvo.

Dňa 5. júna 1998 právny zástupca PEhAES, a. s., doručil okresnému súdu listiny preukazujúce svoje právne nástupníctvo.

Dňa 3. októbra 1998 bolo nariadené odvolacie pojednávanie na 12. november 1998.

Dňa 12. novembra 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 11. marca 1999 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 29. marca 1999 bolo uznesenie krajského súdu z 12. novembra 1998 zaslané účastníkom konania.

Dňa 14. mája 1999 sťažovateľ Ing. F. Z. doručil okresnému súdu podnet (z 13. mája 1999) na podanie dovolania proti uzneseniu krajského súdu z 12. novembra 1999.

Dňa 9. júla 1999 sťažovatelia doručili súdu oznámenie, ktorým uviedli, že svoje podanie z 13. mája 1999 považujú za bezpredmetné.

Dňa 22. septembra 1999 bola vec pridelená Mgr. M. K.

Dňa 2. decembra 1999 konajúci sudca nariadil pojednávanie na 19. január 2000.

Dňa 19. januára 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 22. marec 2000.

Dňa 22. marca 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 27. apríla 2000 bol spis pridelený JUDr. M.

Dňa 28. septembra 2000 sudkyňa nariadila pojednávanie na 6. december 2000.

Dňa 6. decembra 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. február 2001.

Dňa 14. februára 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 20. marca 2001 sudkyňa uznesením č. k. 9 C 60/92-419 ustanovila vo veci znalca za účelom zistenia nájomného vo vzťahu k spornej nehnuteľnosti.

Dňa 30. júla 2001 znalec doručil súdu žiadosť o predĺženie lehoty na podanie znaleckého posudku do 31. augusta 2001.

Dňa 14. augusta 2001 súd oznámil znalcovi, že vyhovel jeho žiadosti a predĺžil lehotu na podanie znaleckého posudku do 30. septembra 2001.

Dňa 21. augusta 2001 znalec doručil súdu vypracovaný znalecký posudok.

Dňa 22. augusta 2001 konajúca sudkyňa rozhodla uznesením o znalečnom.

Dňa 4. septembra 2001 súd vyzval účastníkov, aby sa v lehote 10 dní vyjadrili k znaleckému posudku.

Dňa 17. septembra 2001 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu vyjadrenie k znaleckému posudku.

Dňa 24. septembra 2001 právny zástupca PEhAES, a. s., doručil súdu vyjadrenie k znaleckému posudku.

Dňa 9. novembra 2001 súd vyzval sťažovateľa na oznámenie, či jeho podanie z 19. septembra 2001 je odvolaním proti uzneseniu č. k. 9 C 60/92-447.

Dňa 26. novembra 2001 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu svoje vyjadrenie.

Dňa 27. decembra 2001 sudkyňa vyzvala súdneho znalca na vyjadrenie.

Dňa 15. marca 2002 súdny znalec doručil súdu svoje vyjadrenie.

Dňa 20. marca 2002 sudkyňa vyzvala znalca na doplnenie jeho znaleckého posudku.

Dňa 23. apríla 2002 znalec doručil súdu svoje vyjadrenie k stanovisku odporcu.

Dňa 23. apríla 2002 sudkyňa nariadila pojednávanie na 14. august 2002.

Dňa 2. mája 2002 právny zástupca PEhAES, a. s., doručil súdu svoje vyjadrenie k dodatku č. 1 k znaleckému posudku.

Dňa 16. mája 2002 sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu svoje vyjadrenie.

Dňa 13. augusta 2002 vykonala sudkyňa úradný záznam o tom, že 12. augusta 2002 bol telefonicky zrušený termín pojednávania pôvodne určený na 14. august 2002 z dôvodu vrátenia spisu znalcovi, o novom termíne pojednávania budú účastníci upovedomení.

Dňa 14. augusta 2002 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby spis vrátila súdnemu znalcovi na doplnenie znaleckého posudku.

Dňa 18. októbra 2002 znalec doručil súdu dodatok č. 2 k znaleckému posudku.

Dňa 7. novembra 2002 súd vydal uznesenie o znalečnom.

Dňa 15. novembra 2002 súd doručil dodatok č. 2 k znaleckého posudku na vyjadrenie účastníkom konania.

Dňa 26. novembra 2002 právny zástupca PEhAES, a. s., doručil súdu svoje vyjadrenie k doplnenému znaleckému posudku.

Dňa 6. decembra 2002 sťažovateľ Ing. F. Z. doručil súdu svoje vyjadrenie k doplneniu znaleckého posudku.

Dňa 27. februára 2003 sudkyňa nariadila pojednávanie na 15. apríl 2003.

Dňa 15. apríla 2003 sťažovatelia doručili súdu návrh na pripustenie vedľajších účastníkov do konania.

Dňa 15. apríla 2003 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 1. júl 2003 aj za účelom vypracovania ďalšieho dodatku k znaleckému posudku.

Dňa 22. mája 2003 navrhovaní vedľajší účastníci doručili súdu svoje oznámenie o tom, že nevstupujú do konania.

Dňa 29. mája 2003 znalec doručil súdu dodatok č. 3 k znaleckému posudku.

Dňa 4. júna 2003 vydal sudca uznesenie č. k. 9 C 60/92-544 o priznaní znalečného.

Dňa 16. júna 2003 právny zástupca PEhAES, a. s., doručil súdu svoje vyjadrenie k dodatku č. 3 k znaleckému posudku.

Dňa 20. júna 2003 sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu o znalečnom č. k. 9 C 60/92-544 .

Dňa 30. júna 2003 sťažovatelia doručili svoje stanovisko k dodatku č. 3 k znaleckému posudku a sťažovateľ RNDr. I. Z. doručil súdu odvolanie proti uzneseniu č. k. 9 C 60/92-544 zo 4. júna 2003.

Dňa 1. júla 2003 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 4. júla 2003 súd zaslal odvolanie RNDr. I. Z. znalcovi na vyjadrenie.

Dňa 10. júla 2003 právny zástupca PEhAES, a. s., doručil súdu svoje vyjadrenie k odvolaniu proti uzneseniu o znalečnom z 20. júna 2003.

Dňa 18. júla 2003 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaniach v danej veci.

Dňa 27. mája 2004 okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu, ktorým potvrdil napadnuté uznesenie.

Dňa 31. mája 2004 bolo nariadené pojednávanie na 10. september 2004.

Dňa 10. septembra 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 21. septembra 2004 doručili sťažovatelia súdu späťvzatie svojho návrhu na zámenu účastníkov z 10. septembra 2004.

Dňa 22. septembra 2004 okresný súd vydal uznesenie, ktorým pripustil prístupenie ďalších účastníkov do konania na strane odporcov.

Dňa 9. novembra 2004 mestský úrad oznámil súdu vyžiadané informácie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu a ESLP sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 60/92 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o usporiadaní vlastníckych vzťahov môže v danej veci predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci napr. s nevyhnutnosťou znaleckého dokazovania. Doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub zložitosti prerokovávanej veci.

Treba ďalej konštatovať, že konanie vo veci (od podania žalobného návrhu 27. februára 1992 až dosiaľ) trvá viac ako 13 rokov, z toho na okresnom súde 9,5 rokov. Táto dĺžka konania je celkom zjavne neprimeraná.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov, treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mali svoj podiel aj sťažovatelia, napr. návrhmi, ktoré nemali vždy všetky predpísané náležitosti, resp. ktoré neboli úplné, pričom kvôli odstraňovaniu týchto nedostatkov nemohol okresný súd plynulo postupovať v konaní. Je nesporné, že sťažovatelia k celkovej dĺžke konania prispeli aj svojimi „neúspešnými“ procesnými návrhmi (napr. námietka zaujatosti sudkyne JUDr. V.). V danom prípade však podiel sťažovateľov na vzniknutých preťahoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlhé, deväť a pol rokov trvajúce konanie okresného súdu. Na uvedené skutočnosti ústavný súd prihliadol pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia v tejto veci.

Na druhej strane ale predkladanie návrhov napr. na rozšírenie účastníkov konania nekvalifikuje ústavný súd ako skutočnosť, ktorá spôsobila zbytočné preťahy v konaní. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľom procesnými predpismi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné preťahy (napr. I. ÚS 31/01).

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v napadnutom konaní, predovšetkým treba konštatovať, že toto konanie trvá bez rozhodnutia vo veci samej na okresnom súde deväť a pol roka. Počas tejto doby bol okresný súd v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov aj krátkodobo opakovane nečinný v období od 16. júna 1995 do 9. novembra 1995 (štyri mesiace), od 29. marca 1999 do 2. decembra 1999 (osem mesiacov) a od 22. marca 2000 do 28. septembra 2000 (šesť mesiacov). Okresný súd teda najmenej

počas poldruha roka vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako navrhovatelia v napadnutej veci počas súdneho konania nachádzajú, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Samo osebe by však tieto krátkodobé nečinnosti neznamenali aj porušenie označených základných práv sťažovateľov, pretože okresný súd vykonal vo veci sedemnásť pojednávaní a trikrát rozhodol vo veci samej, teda ústavný súd neprehliadol snahu okresného súdu o odstránenie právnej neistoty sťažovateľov v napadnutom konaní. Uvedená nečinnosť okresného súdu však nadobudla charakter zbytočných prietáhov najmä podľa článku 6 ods. 1 dohovoru v kontexte neprimerane dlhého, deväť a pol ročného konania okresného súdu v danej veci. K prietahom pritom v podstate nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 60/92, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľom ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovatelia požadovali priznať primerané finančného zadost'učinenie vo výške 49 406 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

nie je dostatočným zadost'učinením pre s'ťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadost'učinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv s'ťažovateľov, ako aj na ich podiel na vzniknutých priet'ahoch považuje za primerané vo výške každému po 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zabezpečenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal s'ťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 19 100 Sk z dôvodu trov ich právneho zastúpenia.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie s'ťažnosti z 10. mája 2004 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 3. marca 2005). Za dva úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume dvakrát po 4 534 Sk, preto trovy právneho zastúpenia pre jedného s'ťažovateľa predstavujú sumu 9 068 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. na sumu 7 254,40. Spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (2 x 136 Sk v roku 2004) v prípade dvoch s'ťažovateľov tvorí náhrada trov za dva úkony vykonané v roku 2004 sumu 14 790 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2005, patrí odmena pre jedného s'ťažovateľa v sume 2 501 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. na sumu 2 000,80 Sk. Spolu s režijným paušálom k tomuto úkonu (150 Sk v roku 2005) v prípade dvoch s'ťažovateľov tvorí náhrada trov za jeden úkon vykonaný v roku 2005 sumu 4 301,60

Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Celkové trovy právneho zastúpenia sťažovateľov predstavujú zaokrúhlene sumu 19 100 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2005